



“HAAR LYRICS ZIJN PURE POËZIE”

TUTU POUANE OVER 'THE JONI MITCHELL PROJECT'

Tekst: Frederik Goossens

© Hugo Van Beveren

Het overkwam haar min of meer. Zangeres Tutu Pouane werd uitgenodigd om bij de opening van het nieuwe zalencomplex Tivoli-Vredenburg in Utrecht een eerbetoon te brengen aan een van haar muzikale idolen. Ze had even goed Nina Simone kunnen kiezen, maar ging intuïtief voor Joni Mitchell en voor het uitstekende gezelschap van haar goede vriendin, de internationaal befaamde saxofoniste Tineke Postma (NL), bassist Clemens van der Feen (NL), drummer Jasper Van Hulst (NL) en haar vaste pianist en partner Ewout Pierreux (B).

Het zou bij een éénmalig concert blijven, maar het succes was zo overdonderend dat het project een eigen leven is beginnen te leiden. Het publiek wou meer en ook Pouane had het gevoel dat ze nog lang niet uitverteld was. Een live-cd en tournee volgden. Resultaat is een hoogst intuïtieve reis doorheen een intens mooi repertoire. *Big Yellow Taxi, My Old Man, Hejira, Both Sides Now* en veel meer, gezongen en gespeeld op een herkenbare manier, maar zoals u hen nog niet eerder hoorde.

Wat heeft deze Belgisch-Zuid-Afrikaanse jazzzangeres met de muziek van de Canadese singer-songwriter? We gingen het haar vragen.

“Ik heb lang gedacht dat zij een man was. In mijn naïeve verbeelding was 'Johnny Mitchell' een of andere beruchte voorvechter van de Amerikaanse burgerrechtenbeweging uit de jaren zestig. Wist ik veel... Ik had haar leren kennen via een ander idool van me, Janet Jackson. In een van haar liedjes gebruikt Janet dat beroemde zinnetje: 'Don't it always seem to go that you don't know what you got 'till it's gone', terwijl een rapper op de achtergrond 'Joni Mitchell never lies' blijft herhalen. Het bleef door mijn hoofd spoken. Ik vond het zo raak geformuleerd en zo waarachtig: 'Je moet van de kleine dingen des levens genieten, voor het te laat



is.' Pas wanneer mijn zanglerares in Kaapstad me de oorspronkelijke song – *Big Yellow Taxi* – leerde kennen, realiseerde ik me wie die 'Johnny' écht was (lacht). Van dan af was ik compleet verkocht.”

OP HET SCHERP VAN DE SNEE

“De eerste song die ik van haar hoorde was *Goodbye Pork Pie Hat*. Dat had ze geschreven over een melodie van de legendarische jazzbassist Charlie Mingus, die net voor zijn dood nog had aangegeven dat hij dolgraag met haar wou samenwerken. Joni Mitchell sprong in haar carrière vaak over de schotten tussen muziekgenres heen. Ze zocht meermaals het gezelschap op van jazziconen als Mingus, Wayne Shorter of Herbie Hancock en werd op haar beurt ook door hen omhelsd. In tegenstelling

“IK BRENG HAAR MUZIEK VANUIT MIJN EIGEN ACHTERGROND, ALS IMMIGRANTE, ALS ZWARTE, ALS JAZZANGERES”

tot veel andere popartiesten, is ze niet bang om muziek te maken op het scherp van de snee. Het maakt van haar vandaag nog steeds voor velen een echte inspiratiebron blijft.”

“Dit project heeft ook mijn interesse in dichtkunst en in Engelse literatuur doen opflakkeren. Ik ben zelfs gaan informeren om een cursus literatuur aan de universiteit te volgen. Mitchell schrijft niet zomaar lyrics, maar pure poëzie. Haar teksten hebben door de jaren heen vaak een heel nieuwe betekenis voor me gekregen. Nu ik zelf heb ervaren wat liefdesverdriet, onrecht of teleurstelling met een mens kunnen doen, zijn er diepere betekenislagen komen bovendrijven. Ik breng haar muziek vanuit mijn eigen achtergrond, als immigran-

te, als zwarte, als jazzzangeres. Dat gaat soms heel diep. Het maakt van deze tribute een emotionele trip. Zoiets vergt niet alleen mentaal veel van me, maar ook fysiek loop ik een echte marathon. Maar de energie en inspiratie die ik terugkrijg van het publiek en van mijn medemuzikanten maakt dat meer dan waard.”

“Joni Mitchell heeft oneindig veel prachtige muziek geschreven. Daaruit kiezen blijft een aarts-moeilijke opdracht. Haar meest bekende werk staat op de lp *Blue*, natuurlijk. Dat is haar meest toegankelijke en melodieuze plaat. Pas wanneer deze tribute een tweede leven kreeg, ben ik ook haar songs van de jaren tachtig gaan ontdekken. Ook daar zitten echte parels tussen. Nu is zelfs in het nieuwste project dat ik zing met het Brussels Jazz Orchestra (*We Have A Dream*, nvdr) haar muziek binnengeslopen. Ach, mijn leven zou zoveel eenvoudiger zijn, mocht ik nog maar een kwart van Joni's talent bezitten.”

“Of Joni zelf op de hoogte is van mijn tribute? Ik heb te veel respect voor haar om me zomaar te gaan opdringen. Zo van 'kijk eens wat ik doe!...? Nee, hmm... (lange stilte) Weet je, als ze het niet goed zou vinden, dan zou me dat volledig breken (lacht). Maar ik heb niet eens haar goedkeuring nodig. Per slot van rekening doe ik dit voor mijn publiek. Het zijn zij die me overtuigd hebben om deze songs te blijven zingen. Voor hén doe ik het.”

INFO

The Joni Mitchel Project

Tutu Pouane

Zaterdag 25 november om 20.00 u.

CC Belgica, Dendermonde
